

Inkluze v nás a kolem nás

Téma inkluze, nebo také začleňování handicapovaných lidí do „normální“ společnosti, vyvolalo v české společnosti rozruch.

Na ministerstvo školství se sesypala vlna kritiky jak ze strany učitelů, tak z celé společnosti. A projevy nesouhlasu se ozývaly hlasitě. Položme si ale otázku, zda je kritika rozhodnutí na místě.

Co když problém není na ministerstvu nebo u handicapovaných, ale úplně někde jinde? V NÁS. Ve zdravých lidech, kteří mají naprosto normální životy. Můžeme běhat, skákat, vidět slunce, slyšet hudbu, naučíme se číst, psát, počítat. Uvědomujeme si vůbec, jaké máme štěstí?!?!? Že jsou lidé, kteří tohle dělat nemohou? Je štěstí, že už dnes nejsou zavřeni a skrytí v ústavech jako za minulého režimu. Dnešní společnost se handicapovaným snaží přizpůsobit. Ale není inkluze už moc?

Nápad na inkluzi má, ostatně jako vše, svá pozitiva i svá negativa. Já osobně vidím jako člověk a budoucí učitelka pozitiva v tom, že se konečně naučíme s handicapovanými žít, mluvit s nimi, nabídnout jim pomoc...Může to být pro nás velkou školou a pro handicapované povzbuzením chtít se vyrovnat zdravým, a tak jít i přes své limity, přes něž by ve speciální školy nešli. Začlenění se do společnosti, jakékoli postižení začne být bráno jako něco, co se stává, a ne jako něco, co se musí utulat.

Vidím však i negativa. Učitelům přibude hodně práce, na kterou často ani nemají vzdělání, tudíž se lidem s handicapem nemusí dostat dostatečně odborného vedení. Pro zdravé i „nemocné“ může být celý proces i následné soužití stresující, handicapovaným nemusí být příjemné ukazovat svoje nedostatky, mohou být z dětského kolektivu vyčleněni, dokonce se mohou stát i terčem šikany.

Inkluze může, ale také nemusí být dobrou věcí. Záleží na zdravotním stavu člověka, na jeho rodičích, odbornících i na zdravém rozumu a úvaze. Ale přála bych si, aby se společnost „neježila a nezatvrzovala už jen při vyřčení slova inkluze. Dejme jí šanci! Nemusí to být špatné!

Dana Koblihová, 4. AP